

přečinu podle § 306 tr. zák. Zlým nakládáním s mrtvolou ve smyslu § 306 tr. zák. jest jednání, jehož účelem bylo mrtvého pohaněti (Herbst II. díl, str. 71 a převážná judikatura). Měla-li obhajoba pochybnosti po té stránce, bylo na ní, by použila ustanovení § 323 tr. ř. a učinila návrh, by byla dána porotcům kontrolní otázka v tomto směru, čímž by si byla zjedнала po případě podklad pro uplatnění zmatku čís. 10 a) § 344 tr. ř.; zamítnutí návrhu pak bylo by jí umožnilo uplatňovati alespoň zmatek podle čís. 6 § 344 tr. ř. To se však nestalo a není tu proto ve výroku poroty potřebného podkladu pro uplatňování hmotněprávního zmatku ve směru stížnosti naznačeném. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 4263.

Pobuřování ve smyslu § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. výroky »Ať žije vítězná ruská revoluce« a »Budujte svůj dělnický stát, který pro nás znamená záštitu dnes i v budoucnosti« v resoluci, přečtené na konci veřejné schůze na oslavu výročí trvání sovětského Ruska.

Páše-li placený tajemník a předák komunistické strany trestné činy proti zákonu na ochranu republiky (§ 14 čís. 1), nelze míti za to, že jde o ojedinělý poklesek a nahodilé vybočení z mezí řádného života, jaké předpokládá § 1 zák. o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Zm II 373/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 19. srpna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výroku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, výrok ten zrušil a trest obžalovanému nalézacím soudem vyměřený prohlásil za bezpodmínečný.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje jen důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Připouštějíc, že závadná resoluce měla podobný smysl, jaký zjišťuje rozsudek, a že za ni obžalovaný zodpovídá, namítá zmateční stížnost, že soud nedal resoluci správný výklad, a že proto v jejím obsahu nelze spatřovati skutkovou podstatu pobuřování podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep., to tím méně, ano se v ní o poměrech zdejšího státu vůbec nemluví; také po subjektivní stránce posoudil prý soud věc nesprávně. Podle výkladu obžalovaného je výrok »ať žije vítězná ruská revoluce« jen projevem sympatií s dělnictvem ruským, jemuž se podařilo revolucí povaliti absolutistický režim carský a uskutečniti ideály sociální rovnosti lidí a stejnoměrného rozdělení statků hmotných i duševních podle individuel-

ních potřeb. Poněvadž v resoluci není srovnání ruských poměrů se zdejšími státem, nelze prý v ní spatřovati ani pobuřování proti Čsl. republice. Druhý výrok »Budujte svůj dělnický stát, který pro nás znamená záštitu dnes i v budoucnosti«, jest prý jen povzbuzením ruského dělnictva, by upevnilo svůj stát vybudovaný na zásadách socialistických, by tím posílilo i myšlenku socialismu u nás; výrok ten neobsahuje podle mínění stěžovatele pohrůžku bolševickou revolucí, jež by odstranila demokraticko-republikánskou formu státní, jak soudí rozsudek, nýbrž vyjadřuje jen dovoleně myšlenku, že bolševický stát ruský je zdejšímu dělnictvu oporou a záštitou. Než zmateční stížnost nevychází ze skutkových zjištění rozsudku. Nalézací soud, uváživ oba výroky, v přečtené resoluci krátce za sebou následující, v jejich souvislosti, dospěl k přesvědčení, v rozsudku logicky bezvadně odůvodněnému, že se jimi jednak schvaluje bolševická revoluce ruská a oslavuje jako příklad hodný následování (»ať žije vítězná ruská revoluce!«), jednak, že vyjadřují myšlenku, že vítězná ruská revoluce (a její výsledek stát sovětský) znamenají záštitu zdejšího dělnictva nyní i v budoucnosti, a že v tomto poukaze obsahují zároveň pohrůžku případnou revolucí proti dnes platné ústavě demokraticko-republikánské v Čsl. republice. Uvážili-li se, že se těmito výroky (zakončujícími veřejnou schůzi věnovanou oslavě 12letého trvání sovětského Ruska a zároveň ovšem také zlehčování Čsl. republiky) v posluchačstvu vyvolávalo nadšení pro ideje státu komunistického, které jsou v přímém rozporu s ideou československého demokraticko-republikánského státu, kterou resoluce a s ní i zmateční stížnost zřejmě pokládají za nepříznivou pro dělnictvo, i když o čsl. státu resoluce sama výslovně nemluví — jest dáti za pravdu nalézacímu soudu, že řečené výroky pobuřovaly proti čsl. státu, pokud jde o jeho demokraticko-republikánskou ústavu, t. j. že vyvolávaly v posluchačstvu nepřátelský vztah a nepřátelské smýšlení proti tomuto statku chráněnému v § 14 čis. 1 zák. na ochr. rep., a že uváděly posluchačstvo ve stav způsobilý, by se vybil v činech demokraticko-republikánskou formu státu ohrožujících. Po stránce subjektivní zjistil prvý soud, že obžalovaný, předčítaje závadnou resoluci, byl si nejen vědom jejího trestného obsahu, nýbrž že jednal přímo v úmyslu, dáti na jevo nesouhlas s platnou ústavou čsl. státu, a to pohrůžkou, že vítězná ruská revoluce znamená záštitu našeho dělnictva proti dnes platnému vládnímu (správně ústavnímu) systému, tedy pobuřovati proti němu. Napadenému rozsudku nelze vytýkati důvodně ani právní omyl ani nesprávný výklad zákona. Bylo ji proto zamítnouti z části jako bezdůvodnou, z části jako po zákonu neprovedenou.

Odvolání státního zastupitelství z výroku o povolení podmíněného odkladu výkonu trestu nelze upříti oprávnění. Jest přisvědčiti názoru odvolání, že veřejný zájem vyžaduje výkonu trestu. Nelze souhlasiti s názorem nalézacího soudu, že šlo o projev jen papírový, který beztak již uplynutím značné doby pozbyl vši aktuálnosti a významu, ano takové působení, jakého se dopustil obžalovaný, mohlo míti v zápětí rozjitření posluchačů a tím rušení obecného míru. Jest přisvědčiti názoru odvolání, že právě to, že se takové trestné činy, jakého se dopustil obžalo-

vaný, vyskytují často a pravidelně, vyžaduje výkon trestu, by se zamezilo opakování. Nehledíc k tomu nelze u obžalovaného důvodně očekávat polepšení i bez výkonu trestu, jakž vyžaduje ustanovení § 1 zákona o podmíněném odsouzení, neboť obžalovaný tento druh trestných činů, o něž jde, páše jako placený tajemník a předák komunistické strany, a nelze tudíž mít za to, že šlo o ojedinělý poklesek a o nahodilé vybočení z mezí řádného života. Důvodnému odvolání bylo tudíž vyhověti a trest obžalovanému nalézacím soudem uložený prohlásiti za bezpodmínečný.

Čís. 4264.

Výkon práva hlídače (hajného) podle § 6 zákona ze 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., který platí i pro lesní hajné a pro Moravu, není omezen na obvod, pro který jest hajný ustanoven, nýbrž jest mu je přiznati i v bezprostředním okolí služebního obvodu.

Jde proto o výkon onoho práva, odebírá-li lesní hajný na hranicích svého revíru (služebního obvodu) v sousedním lese pilku důvodně podezřelému z krádeže stromku v lese svěřeném jeho dohledu.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Zm II 378/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 14. srpna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. namítá stížnost, že hajný M. neměl právo odnítí stěžovateli pilku v cizím revíru, mimo obvod, pro který jest ustanoven jako lesní hajný, takže odebrání pilky mařené stěžovatelem nebylo prý služebním úkonem hajného. Nalézací soud opírá názor, že hajný, chtěje odnítí stěžovateli pilku, byl ve výkonu služby, o §§ 55 a 58 lesního zákona z 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák.; s tím však nelze souhlasiti. Podle § 58 cit. zák. mohou sice lesní zřizenci stíhati pachatele a odebrati mu nástroje (§ 55 zák.) i mimo obvod svěřený jich ochraně, byl-li pachatel přistižen při samém skutku, uprchl-li a byl stíhán. Soud nalézací nezjistil, že stěžovatel byl hajným M-em přistižen při lesní krádeži ve státním lese, že odtamtud prchal, hajný ho stíhal a dostihnuv ho chtěl mu odebrati pilku, již pravděpodobně uřízl stromek ve státním lese, naopak zjistil, že hajný přišel na místo, kde krádež stromku ve státním lese byla spáchána, když pachatel (stěžovatel) byl již v sousedním cizím lese, kde řezal další stromek, a že hajný, jsa přesvědčen, že je pachatelem krádeže v lese svěřeném jeho ochraně, šel do sousedního lesa, by pachateli odňal pilku, již byla krádež pravděpodobně spáchána. Pravomoc lesních hajných není však upravena výlučně před-